

Em sẽ chờ anh...Giữ tim cho em đấy!

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Hay là mình cứ bắt chấp hết yêu nhau đi”)

Tình yêu này là của nó, là anh dành cho nó, nó không bao giờ từ bỏ.

Ngày cá tháng tư.

- Năm nay có 365 ngày, anh nhỉ. Em dành trọn bấy nhiêu ngày để yêu anh, chờ anh nhé? - Nó hỏi với cái giọng tếu táo thường ngày.

- Đùa à?- Anh nhìn nó, đáy mắt hiện lên một tia hạnh phúc rất nhanh lướt qua như chưa hề có.

- Thật thì sao?- Nó hỏi vặn lại.

- uhm. . anh sẽ quên e thì sao?Đi với người đẹp mà. - Anh lại nổi hứng trêu nó.

- Kệ, tin nên sẽ chờ...không hối hận-Nó ầm ỨC trả lời, thầm nghĩ cái tên trước mặt sao đáng ghét thế chứ?

Anh tỉ mỉ quan sát từng chút biến hoá trên khuôn mặt nó, nhìn sao cũng thấy đáng yêu quá!

Rồi anh cười thật hiền. Nụ cười ấy ấm áp như nắng xuân, khiến ai đó si mê ngấm nhìn đến si ngốc rồi.

Thật là, đẹp trai quá làm gì cơ chứ? Đáng ghét. Nó thầm nghĩ.

Cô ấy vẫn sẽ yêu anh, chờ anh, còn gì hạnh phúc bằng nhỉ? Cô bé của anh đã trưởng thành, đã biết yêu anh nhiều đến thế? Tình yêu mà anh mong ước, chẳng phải là đây ư?Anh đi công tác với người yêu cũ, lại còn là mỹ nữ đấy. Vậy mà cô ấy vẫn nguyện tin tưởng. Cô ấy xứng đáng làm vợ của anh.

Anh nhất định sẽ trở về sau đợt công tác này, và cưới em làm vợ, người anh yêu à - Anh tự hứa với lòng mình như thế.

...

Nó mỉm cười nhìn chàng trai trước mặt, người nó yêu bằng cả trái tim. Thật không muốn xa anh chút nào. Thời gian 1 năm đâu phải ngắn? Sẽ nhớ anh nhiều lắm! Sẽ khóc thật nhiều khi nhớ anh. Sẽ không được ôm và tựa vào vai anh khi buồn. Và sẽ ghen tị khi ai đó được gần anh như thế.

...Sợ nhiều lắm nhưng sẽ không níu giữ anh đâu. Đây là cơ hội để anh thăng tiến trong sự nghiệp mà. Yêu anh, nó biết mình phải vì anh một chút. Nó tự an ủi mình, chờ anh, phải vui vẻ chờ anh.

Mạnh mẽ lên nào - Nó tự cổ vũ mình.

...

Tại sân bay.

Dòng người đông đúc ra vào. Có những câu yêu thương chưa nói hết. Có những vòng tay không muốn chia xa...

- Anh đi nhiều may mắn nhé! Phải nhớ không được dậy quá sớm, rồi đi chạy bộ khi trời lạnh. Không được cạy khoẻ mà mặc phong phanh, bên đó lạnh hơn nhiều. Còn nữa, em để một ít thuốc cảm và thuốc dạ dày trong túi, khi cần thì dùng...

Nó nói liên một hơi dài mà vẫn lo không dặn hết, cẩn thận suy xét một phen.

Anh thầm than khổ. Nó dặn dò anh còn kĩ hơn mẹ anh nữa. Có cần phải vậy không? Anh đâu phải con nít mà lo lắng dữ vậy?

Như đoán được suy nghĩ của anh, nó lườm anh mà nói:

- Anh không phải trẻ con. Nhưng người ta yêu thì mới lo chứ. Không yêu thì ai thèm hả?

Nghe nó nói, anh thấy lòng vui vui lạ, có chút tư vị hạnh phúc. Quan tâm vì yêu anh sao? Lời nói này... anh rất thích. Hiếm có khi cô gái này giận dỗi nói lời yêu lắm chứ?

- Ủ. Là anh hiểu sai. Không ai chu đáo bằng người yêu anh cả.

- Không cần nịnh nọt-Nó lại lườm anh, khoé môi chồm nở một nụ cười hài lòng.

- Thật mà.

- Tạm tin. - Nó đáp.

- Phải tin thật cơ. Không anh phạt hôn bây giờ. - Anh vừa nói, vừa nhìn nó với đôi mắt giảo hoạt của loài sói.

Nó bất giác rùng mình một cái. Hôn ư? Nó hơi sợ. Có hôn qua bao giờ đâu. Không biết có sao không. Vậy mà nó vẫn nói cứng:

- Không tin là không tin.

Nhưng mà giây tiếp theo thì nó biết hậu quả rồi.

- Ukm...Ukm....

Bờ môi anh tìm đến bờ môi nó. Hai cánh tay của anh giữ chặt lấy nó, không cho nó chạy trốn.

Còn nó, nó chỉ biết thụ động đón nhận những nụ hôn mang hương vị của anh, mùi hương hoa nhài thanh cao, thuần khiết. Có chút sợ hãi, chút rụt rè, cùng khát khao chìm đắm.

Thời gian như ngừng trôi. Không gian như lắng đọng lại giây phút này.

Có hai người hạnh phúc và một kẻ ghen tị không thôi. Bờ môi kia đã từng thuộc về một cô gái đầy niềm kiêu hãnh...

- Xin lỗi, đã đến giờ bay rồi. Anh yêu, đi thôi.

Cô bạn gái cũ, cũng là đồng nghiệp của anh khẽ giục. Đôi tay cô ta nắm chặt để kìm chế không đẩy nó ra mà đánh một phen. Đôi mắt cô ta tràn ngập bao hận thù, như một con thú giữ đang khao khát giành lấy con mồi nhỏ của mình. Tất nhiên là con mồi nhỏ này còn là ai ngoài anh đây?

Nghe thấy lời nhắc nhở của cô gái kia, nó ngượng ngùng tránh né môi anh.

Anh đang luyến tiếc đời bờ môi nó, nhưng không có ý định buông ra.

- Anh đi cho kịp đi, có người đang tức nổ mắt kia-Nó vừa nói, vừa liếc xéo cô gái kia.

- Ghen à- Anh thích thú hỏi nó, mùi vị ghen tuông này khiến anh thấy ngọt ngào.

- Không thèm-Nó ngượng ngùng đáp.

- Có mà.

- Ừ thì có. Anh... anh mà lém phéng với cô ta, trốn đằng trời, kiểu gì em cũng tìm ra, xử đẹp hai người.

Nó hăm hăm sát khí tuyên bố. Đùa à, công khai giành người yêu của nó sao? Mà lại là cái người nói lời chia tay với Anh trước kia, người làm con tim anh tổn thương sâu sắc chứ? Cô ta không có tư cách đó đâu.

Anh nhìn nó thật lâu như muốn khắc sâu thêm hình bóng cô bạn gái nhỏ này trong tim. Và anh khẽ thì thầm cùng nó:

- Chờ anh về, anh sẽ cầu hôn em.

Rồi Anh buông nó ra, khẽ bước đi. Nó níu tay anh, có chút không nỡ.

- Sao vậy? Không muốn anh đi?

- Ai nói gì đâu. Chỉ là... chuyện cũ cho qua đi, cũng đừng ghét bỏ cô ấy- Không hiểu sao nó lại nói những lời này nữa.

- Ừ. Anh đi đây.

Anh khẽ gật đầu ưng thuận. Cô gái của anh lúc nào cũng thiện lương như vậy, bảo làm sao anh lại yêu đến thế. Muốn cưới cô nhanh hơn, không cho kẻ nào dòm ngó. Cô gái kiêu ngạo, không chịu hồi cải kia, Anh mới không thèm. Sắc đẹp là nhất thời, chỉ có tình yêu là mãi mãi.

...

Nó nhìn chiếc máy bay mang theo anh đến khi nó mất hút, chỉ còn lại những làn khói nhỏ vương trên những đám mây xa xôi.

Nó phải thừa nhận rằng, mỗi lần nhìn thấy cô ấy, nó đều có ác cảm. Ai làm anh tổn thương, nó đều có ác cảm.

Nhưng nó cũng hiểu chứ? Cô ấy cũng nhận ra sai lầm của mình rồi. Cô ấy đã biết cô ấy cần ai. Ai chẳng có lúc mắc sai lầm, nhất là khi cô ấy có nhiều người đàn ông để lựa chọn... Có lẽ nó và anh cũng nên tha thứ. Ghét ai đó cũng là một loại gánh nặng.

Nhưng dù có tha thứ, cô cũng sẽ không muốn nhường anh cho người ta đâu. Tình yêu này là của nó, là anh dành cho nó, nó không bao giờ từ bỏ.

Một tháng sau,

Vậy là anh đã đi một tháng rồi. Những tin nhắn viết vội, những cuộc gọi gấp gáp chẳng đủ vơi bớt nhớ thương. Nó nhớ anh nhiều lắm. Ghen tị với người kia thật nhiều. Nghe bạn bè, đồng nghiệp của anh kể, nó cũng biết cô gái kia không dễ dàng buông tha anh. Đây có lẽ là một thử thách cho tình yêu của nó. Dù vẫn bất an nhiều lắm, nhưng niềm tin ở anh vẫn thúc giục nó chờ. Yêu thì phải tin chứ? Không phải sao?

...

Tại Nhật:

- Cô về phòng cho tôi-Anh quát.

Cô bạn gái cũ vẫn trơ lì không chịu đi, người quán có một chiếc khăn tắm mỏng manh, nằm dài trên giường của anh.

- Cô. . về phòng đi. Tôi không có nhiều thời gian trêu đùa với cô-Hơi thở anh có chút gấp gáp.

- Vui vẻ với em một đêm. Người ta... không bắt anh chịu trách nhiệm đâu.

Cô ta vừa nói, vừa cời chiếc khăn tắm, thân người hoàn hảo hiện ra trước mắt anh. Thấy vậy, anh quay mặt đi chỗ khác. Mặc dù có chán ghét cùng khinh bỉ, nhưng anh vẫn cảm nhận được đáy lòng đang dao động. Cô ta làm khó anh rồi. Con trai thấy cô ta. . như thế. . ai mà không thèm muốn chứ? Không thèm muốn mới lạ. Nhưng mà anh không thể phản bội người yêu trong sáng của mình được. Nghĩ đến cô ấy, những kí ức đẹp hiện về, ngăn anh sa chân vào tội lỗi. Anh vội ra khỏi phòng, khoá cửa lại. Nhốt cô ta một đêm cho an tâm, khỏi làm loạn.

- Thả tôi ra-Cô ta tức giận đập cửa.

- Không muốn mất mặt thì im đi. Ai cho vào phòng con trai làm loạn?Cô nghĩ ai ủng hộ cô?

Anh đành sang phòng khác ngủ nhờ. Phiên chết anh mất. Giữ mình cho người yêu nhỏ cũng gian nan lắm.

...

Mới đó đã một năm trôi qua, ngày sum họp đã đến. Nó lục lọi cả nửa ngày mới chọn được một bộ váy hồng ưng ý để đi đón anh, lòng khẩn trương không thôi.

...

Tại sân bay

Anh vừa xuống máy bay, háo hức tìm hình bóng người anh thương nhớ.

- Ngốc, em ở đây này.

Anh mỉm cười hạnh phúc. Lại thấy em rồi, que kem nhỏ. Đã đến lúc phải mua que kem nhỏ anh yêu về nhà anh rồi.

- Nhớ anh không?

- Hi. . Nhớ lắm! Để e xách đồ cho.

- Đợi đã.

- Gì vậy?

- Lấy anh nhé, kem nhỏ của anh?

Nói rồi, anh quỳ xuống, tay giơ cao. hộp nhãn.

Nó ngượng ngùng, bao nhiêu người nhìn kìa.

- Em. . em đồng ý, mau đứng lên đi. Kì lắm!

...

Vậy là họ đã được ở bên nhau mãi mãi. Tác giả chỉ ước giá như có thật nhiều đôi như vậy. Bao sóng gió vẫn mãi bên nhau...

Linhthuong